

Tygr! Tygr!

Jak smělý lov tvůj dopadl?

Na číhané jsem prochladl.

Co kořist tvá? Jsi její vrah?

Můj cíl mi zmizel, drže plách.

Kam poděla se tvoje síla?

Náhle mne, bratře, opustila.

Proč ten spěch? Nechceš spočinout?

Já běžím domů - zahynout.

A teď se musíme vrátit k našemu vyprávění. Když Mauglí po střetu se smečkou na Poradní skále opustil vlčí jeskyni, šel k zoraným polím, kde žili vesničané. Zde se ale nemohl zastavit; bylo to příliš blízko k džungli a věděl, že si v radě vytvořil nejméně jednoho úporného nepřítele. Běžel proto dál a držel se štěrkové silnice, která sbíhala údolím. Stálým tempem po ní utíkal přes třicet kilometrů, až dorazil do oblasti, kterou neznal. Údolí se rozvíralo v širokou pláň, posetou skalami a rozpolcenou roklemi. Na jednom konci stála malá vesnice, na druhém džungle vybíhala k pastvinám a u nich se zarazila, jako kdyby ji někdo odsekl motykou. Po celé pláni se pásly krávy a buvoli. Když pasáčci uviděli Mauglího, vykřikli a utekli pryč, a rozštěkali se žlutí vyvržení psi, kteří se v Indii motají kolem každé vesnice. Mauglí šel dál, protože měl hlad. Když dorazil k bráně vesnice, zjistil, že velký trnitý keř, který lidé za soumraku stahovali před bránu, je odstrčen stranou.

„Chm!“ utrousil, protože při nočních výpravách za potravou narazil na mnoho takových překážek. „Takže i tady se lidé bojí obyvatel džungle.“ Posadil se u brány, a když se objevil člověk, Mauglí vstal, otevřel pusku a ukázal do ní prstem na znamení, že chce jídlo. Člověk na něj chvíli zíral, pak se rozeběhl po jediné ulici, která ve vsi byla, a volal kněze. Kněz byl vysoký a tlustý muž v bílém hábitu a s červenou a žlutou značkou na čele. Přišel k bráně, doprovázen snad stovkou lidí, kteří hleděli na Mauglího, vzrušeně hovořili a ukazovali si.

„Tenhleten Lidský národ nemá žádné způsoby,“ řekl si v duchu Mauglí. „Jedině šedivá opice by si počínala tak jako oni.“ Pohodil svými dlouhými vlasy a na shromážděný zástup se zamračil.

„Nač ten strach?“ prohlásil kněz. „Podívejte se na ty jizvy na ruce a nohou. Je pokousaný od vlků. Je to vlčí dítě, které uteklo z džungle.“

Při společných hrách samozřejmě vlčata po Mauglím často chňapla s větší silou, než chtěla, a chlapec měl po celém těle bílé jizvy. Ani by ho ale nenapadlo označovat je za kousnutí – protože dobře věděl, co znamená opravdové kousnutí.

„Aré! Aré!“ zvolalo několik žen. „Pokousaný od vlků! ten chudáček! Je to hezký hoch a má oči jak uhlíky. A přísahám vám, Messua, podobá se tomu chlapeci, kterého uchvátil tygr.“

„Já se dívám,“ pronesla žena s tlustými měděnými náramky na zápěstí i u kotníků a zpod dlaně, kterou si stínila oči, se na Mauglího zadívala. „To není on. Je hubenější. Ale opravdu vypadá jako můj synek.“

Kněz byl chytrý člověk a věděl, že Messuin manžel je největší boháč v celé vsi. A tak se na chvíli zahleděl k nebi a slavnostně řekl: „Co džungle vzala, džungle také vrátila. Vezmi si hocha k sobě, sestro, a nezapomeň ctít kněze, který tak pronikavě vidí do lidských životů.“

„Při tom býku, který mě vykoupil,“ říkal si v duchu Mauglí, „všechno tohle povídání na mě dělá dojem, jako by si mě znovu prohlížela smečka! Ale dobrá: jestli jsem člověk, musím se člověkem stát.“ Shluk lidí se rozešel a žena Mauglímu pokynula, aby ji následoval do její chýše. Uvnitř stála červeně nalakovaná kostra postele, velká hliněná nádoba na obilí se zvláštními ozdobnými vzory, půltuctu měděných hrnců a na stěně opravdové zrcadlo, jaké se prodává na venkovských trzích.

Dala mu pořádně napít mléka a také kus chleba. Pak mu položila ruku na hlavu a zadívala se mu do očí, protože ji napadlo, že to možná opravdu je její vlastní syn a vrací se z džungle, kam ho od táhl tygr. Řekla proto:

„Natú, ach Natú!“ Mauglí nedal znát, že by to jméno znal. „To už si nevzpomínáš na ten den, kdy jsem ti dala nové botičky?“ Dotkla se jeho chodidel: byly tvrdé jako rohovina. „Ne,“ vzdychla s lítostí,

„tyhle nohy nikdy nenesly boty. Mému Natúovi se ale opravdu podobáš a budeš od nyníjška můj syn.“

Mauglí se necítil ve své kůži, protože poprvé v životě stál pod střechou. Když se ale na došky podíval, pochopil, že by je mohl kdykoli strhnout, kdyby potřeboval utéct, a že okno není ničím připevněné.

„K čemu je dobré být člověk,“ řekl si nakonec v duchu, „když nerozumí lidské řeči? Teď jsem stejně hloupý a nechápavý, jako by byl člověk, kdyby žil spolu s námi v džungli. Musím se naučit jejich řeč.“

Když se za života s vlky naučil napodobovat bojovou výzvu jelenů a chrochtání divokého selete, nebylo to pro zábavu. Jakmile proto Messua vyřkla nějaké slovo, dokázal je Mauglí skoro dokonale napodobit, a ještě než nastala noc, naučil se jména pro mnoho věcí uvnitř chýše.

Když se šlo spát, nastala potíž. Mauglí totiž odmítal spát ve stavbě, která mu připomínala past na pantery, a když zavřeli dveře, utekl oknem. „Tak ať je po jeho,“ řekl Messuin manžel. „Nezapomínej, že dodnes nikdy nespal v posteli. Pokud nám ho džungle opravdu poslala namísto tvého syna, tak od nás neuteče.“

A tak se Mauglí natáhl v dlouhé a čisté trávě na okraji pole. Ale než zavřel oči, drcnul do něj měkký šedivý čenich.

„Tfuji!“ ulevil si bratr Šedivák, nejstarší z mláďat Matky Vlčice. „Tohle má být odměna za to, že se za tebou ženu tak daleko? Smrdíš kouřem a kravami, opravdu už jako člověk. Prober se, bratříčku. Mám pro tebe zprávy.“

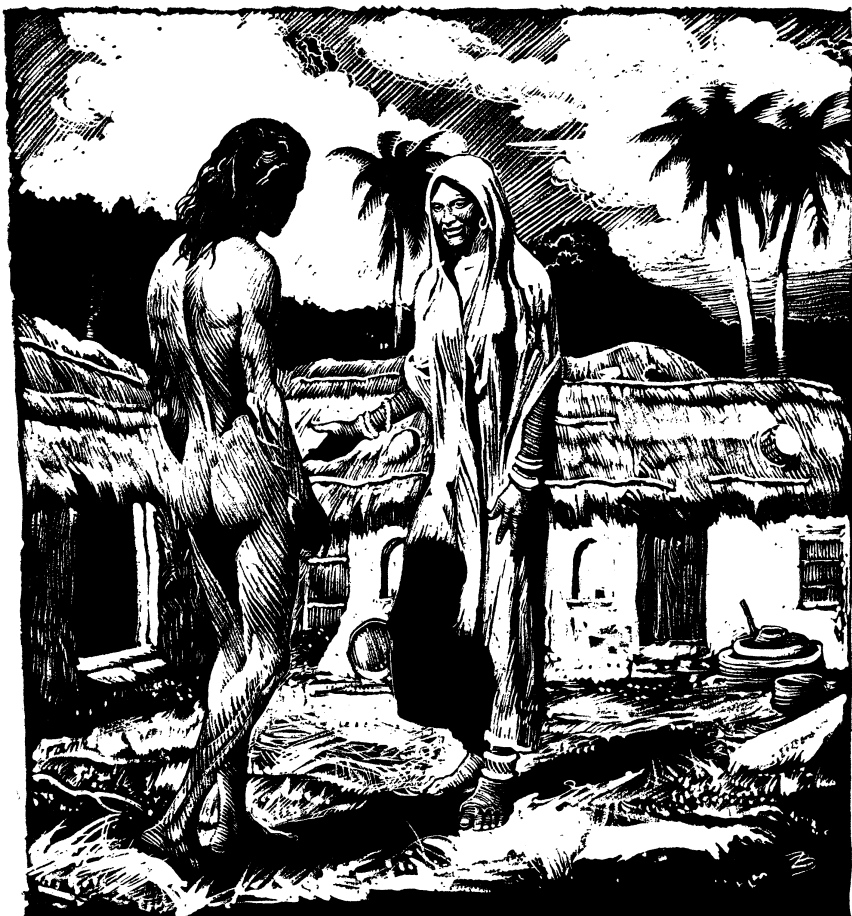
„Je v džungli všechno v pořádku?“ ptal se Mauglí a objal ho.

„Všechno – kromě těch vlků, které popálil rudý květ. Dobře mě poslouchej. Šér Chán se přesunul na vzdálená loviště, dokud mu znovu nenaroste srst, protože je ošklivě sežehlý. Ale odpřísáhl, že až se vrátí, uloží tvoje kosti do Vaingungy.“

„Na to je stručná odpověď. Já jsem taky vyřkl slib. Ale vždycky je dobré vědět, co se děje. Dnes jsem strašně unavený – unavený novotami, bratříčku – ale vždycky mi přines zprávy, když bude něco důležitého.“

„Určitě nezapomeneš, že jsi vlk? Nepřinutí tě lidé, abys zapomenul?“ úzkostlivě se dožadoval bratr Šedivák.

„Nezapomenu. Nikdy nezapomenu, že mám rád tebe i všechny ostatní z naší jeskyně – a taky nezapomenu, že mě smečka vyvrhla.“

„Možná tě vyvrhne i jiná smečka. Lidé jsou jen lidé, bratříčku, a jejich řeč je jak povídání žab v rybníce. Až sem příběhnu příště, počkám na tebe mezi bambusy na okraji pastviny.“

Po dobu následujících tří měsíců Mauglí skoro nevyšel z vesnice, tak ho zaměstnávala snaha osvojit si lidské způsoby a zvyky. Napřed se musel nechat zahalit látkou, což mu bylo hrozně protivné, a pak se musel naučit, jak zacházet s penězi, které mu připadaly naprosto nesmyslné, a s pluhem, který považoval za zbytečný. A navíc ho strašně zlobily děti z vesnice. Naštěstí ho zákon džun-

gle naučil ovládat se, protože v džungli závisí váš život i možnost obživy na tom, zda dokážete zkrotit svůj hněv. Když si z něj ale tropily legraci, protože si s nimi nechtěl hrát anebo pouštět draky anebo protože nějaké slovo vyslovil špatně, jediné, co mu zabránilo pořádně je popadnout a přetrhnout je vejpůl, bylo vědomí, že zabíjet malá nahá mláďata je nedůstojné.

Vůbec netušil, jakou má sílu. V džungli věděl, že v porovnání se zvířaty je slabý, ale lidé ve vesnici říkali, že má sílu jak býk.

A stejně tak neměl Mauglí nejmenší tušení, jakou propast mezi lidmi hloubí kastovní rozdíly. Když hrnčíři uklouzl oslík a sjel do hlinišť, Mauglí ho vytáhl za ocas a pomohl hrnčíři naskládat zboží určené na trh v Chanivaře. To vyvolalo pobouření a údiv, protože hrnčíř patří k nízké kastě a jeho osel je ještě horší tvor. Když mu za to kněz huboval, Mauglí mu pohrozil, že ho taky vysadí na osla, a kněz řekl Messuině muži, že by měli Mauglího co nejdřív zapřáhnout do práce. Starosta vesnice pak Mauglímu sdělil, že musí druhý den vyhnat buvoly na pastvu a hlídat je. Mauglí z toho měl náramnou radost, a jelikož byl takříkajíc jmenován obecním sluhou, odebral se ještě téhož dne večer ke kroužku, který se pokaždé scházel na zděném náspu pod velkým fíkovníkem. Scházeli se tu na slovíčko a na tabáček hlavní lidé z vesnice: starosta, ponocný, holič (který znal všechny klepy) a taky starý Buldeo, majitel muškety a místní lovec. Na horních větvích stromu byly posazeny opice a povídaly si, pod náspem bydlela v díře kobra, která každý den obdržela svůj talířek mléka, neboť byla svatá, a muži seděli kolem stromu, vykládali a až dlouho do noci potahovali z velkých vodních dýmek zvanných huka. Vyprávěli překrásné příběhy, v nichž vystupovali bozi, lidé a duchové, a Buldeo líčil ještě úžasnější příběhy o životě divokých zvířat z džungle, až mohly dětem, které seděly kolem vnitřního kroužku, úžasem vypadnout oči z důlků. Většina vyprávění pojednávala o zvířatech, protože lidé měli džungli přímo u vrátek. Jeleni a divocí kanci jim rozrývali úrodu a čas od času za soumraku některého vesničana na dohled od hlavní brány uchvátil tygr.

Mauglí samozřejmě o těchto věcech věděl své a musel si zakrývat obličej, aby nebylo vidět, jak se směje, když se Buldeo s muškettou v klíně nechal vést od jedné neuvěřitelné historky ke druhé a Mauglímu se otrásala ramena.